

PEKLO MÁ PLÁN
A KARTY JSOU
ROZDANÉ...

666

DĚMONŮ

VZRUŠUJÍCÍ HRA POKRAČUJE

EMILY D. BEŇOVÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

666

DĚMONŮ

Fortuna
Libri

Copyright © Emily D. Beňová, 2024
Cover design © Zuzi Maat
Cover illustration © Shutterstock / il21

Odpovědná redaktorka: Daniela Čermáková
Jazyková korektura: Kateřina Smrčinová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-616-7

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

PODĚKOVÁNÍ

Mé rodině, přátelům a čtenářům,
protože jste mou ohromnou oporou.
Děkuji, že jste, že mě čtete a podporujete.
Vždy si toho budu vážit.

Duše

V Bibli je slovo duše překladem
hebrejského slova *nefeš* a řeckého slova *psyché*.

„Duše, která zhřeší, ta zemře.“
(Ezechiel 18:4)

1. kapitola

Běžím podél řeky Detroit, jak jsem si za poslední měsíce zvykla téměř každé ráno. Ve sluchátkách mi hraje hudba z playlistu v mobilu – romantické melodie ve stylu *Epic Beautiful Fantasy Orchestral Music*.

Je časně pondělní ráno. Pod nohama mi ubíhá asfaltový chodník a od úst mi při výdechu stoupají obláčky páry. Nevadí mi, že je zima. Teplá sportovní větrovka mě chrání před mrazem, stejně jako rukavice na rukou. Na nohou mám zimní běžeckou obuv a hlavu schovanou pod čepicí.

Běžím po chodníku, mímám park, a když jsem na jeho konci, pomalu zastavím. Potřebuju pauzu. Plíce mi sípají po vzduchu a nohy se pode mnou zrádně třesou. Předkloním se a dlaněmi se zapřu do kolen. Dlouhý plavý cop mi sklouzne z ramene. Vše kolem je poznamenáno mrazem. Bílá jinovatka se drží na všem, čeho se dotkla její mrazivá ruka, jako by ji stvořil nebeský malíř. Působí to nádherně, téměř pohádkově, a je až příliš snadné ztratit hlavu ve snech a představách, které se dříve vymykají realitě.

Narovnám se a vyndám si sluchátka z uší. Kolem panuje božský klid. Jen v dálce je slyšet ruch města, které se pomalu probouzí do pracovního dne. Jsou to ale jen tiché kulisy, které se dají snadno ignorovat.

Jsem tady jen já a ticho. Krátce přivřu oči a nasaju do plic dostatek vzduchu. Zachvěju se chladem, který mi pronikne do hrudi, a následně něco ucítím. Na čelo mi padne první ledová kapka. Vlastně to není kapka.

Začíná sněžit.

Tiše, jemně, nerušeně.

Pozoruju, jak k zemi padají první sněhové vločky a za nimi další a další. Dosud jasný výhled je najednou zahalený sněhovým závojem. Usměju se a rozpažím ruce s dlaněmi vzhůru. Náhle sněží tak hustě, že skoro nic nevidím. Otočím tvář k nebi a zavřu oči. Ledové jiskérky mi padají na tvář, jako by to byly jehličky, a ochlazují mi rozpálené tváře.

Je to nádherné a já se cítím jako malé dítě, které poprvé vidí sních. Po chvilce se znovu podívám před sebe a spustím ruce dolů. Sních se ukládá na zem a vytváří vrstvičku připomínající nevěstin závoj, jako by se snažil dohnat ztracený čas.

Napřímím se a vypnu ramena, abych si tím pohybem narovнала záda. V ráně na rameni pocítím nepříjemný tlak. Pokud bych se nekochala tou ohromnou pohodou kolem, možná bych i bolestivě sykla, ale na všechno reaguju se zpožděním. Moje mysl je stále uvězněná v iluzorní bublině nedotknutelnosti. Až po chvíli si rameno slabě stisknu přes silnou vrstvu větrovky.

Rána se mi stále nezahojila, ale neřeším to o nic víc než fakt, že ta na duši je stále čerstvá. Zraněné místo mě občas zabolí, jako by mi vlastní tělo chtělo připomenout, že byl skutečný.

Abych nezapomněla.

Jako kdyby to šlo...

Srdce se mi náhle rozbuší, aniž by mě něco vyděsilo či vyvedlo z míry, a projede mnou vlna chladu. Jenže ne takového, jaký mě obklopuje. Tento cítím uvnitř jako špatnou či děsivou předtuchu... *čehosi*.

Občas mám dojem, že *ho* kdesi hluboko v sobě vnímám, že je mou součástí. Kouskem ve mně. Jako by stál opodál a tiše mě pozoroval.

Nemožné, vzpomatuju se vzápětí a najednou pocítím prázdno. Tíseň, co se občas připomene silnějším sevřením na hrudi. Na tomto světě jsem jen já. Sama. *On* zde není, ale možná je jeho duše stále někde u mě a chrání mě.

Bylo by to vůbec možné? Před jeho příchodem bych neochvějně tvrdila, že něco takového neexistuje, ale najednou si nejsem tak jistá.

Co když...

Ne, dost, Vivien! Dost bylo mučení a beznaděje. Nikam to nevede. Musíš jít dál.

Znovu si dám do uší sluchátka, ze kterých znějí uklidňující tóny, a rozběhnu se domů. Musím jít do práce, ale předtím mě ještě čeká sprcha. Snažím se na nic nemyslet a chvílemi se mi to opravdu daří, ale jsou to jen prchavé okamžiky.

Před blokem, kde bydlím, zpomalím a do brány už vejdu normálním krokem. Jsem zadýchaná, ale v domě nasaju teplý vzduch a pocítím příval horka, které mi nevtíravě vstoupí do tváře. Ve vchodu si složím rukavice i čepici a setřesu ze sebe tající sněh. Přivolaným výtahem se svezu do patra, kde mám byt, a pohledem zmapuju prázdnou chodbu. Zvláštní. Jen tu a tam potkám sousedku či jejího podivného syna rybáře, jinak mám pocit, že tady bydlím sama.

Můj byt je tichý a útulný. Občas až příliš prázdný, ale zvykla jsem si. Někdy je mi v něm smutno, obzvláště od *toho* dne, avšak mít vlastní bydlení má své výhody. Nikdo vám neudělá nepořádek a nikdo vám do ničeho nemluví.

Na skříňku z levné bílé dřevotřísky si položím telefon a tehdy si všimnu, že mi na něm bliká oznámení o přijaté zprávě. Odblokuju displej. Píše mi sestra a podle času doručení mi textovka přišla teprve před chvílí.

Nezapomeň na příští čtvrtek!

Usměju se a Leoně odepíšu:

Já vím! Myslím na tebe. Spi ještě! Je teprve sedm ráno!

Od té doby, co je těhotná, vstává brzy ráno a večer dlouho ponocuje. A pak se diví, že je ustavičně unavená. Dalo by se říct, že jsem na tom stejně. Rozdíl je akorát v tom, že důvod mé nespavosti má jméno Adrien Van Hell.

Už celé měsíce jsem se pořádně nevyspala. Věřila jsem, že s příchodem nového roku se všechno změní, ale je polovina ledna a já nezaznamenala žádnou změnu. Chci začít znovu, život prý jde dál, můj však ne. Zastavil se ten osudný den, který mi všechno vzal.

Od té doby už nežiju. Ne opravdu.

Snažím se alespoň přežívat a tvářím se, že je všechno v pořádku. Jenže není. Uvnitř jsem zemřela spolu s ním. Uplynulo dlouhých pět měsíců, ale mám pocit, že jsou to celé věky. Vzpomínky na něj se mi vzdalují a začínám mít obavu, že jednou zapomenou docela a nezbude mi po něm nic, ani rozmazaná vzpomínka na jeho nádherné temné oči. Doufala jsem, že časem se všechno změní, že se věci nějak rozhybou a já budu šťastnější.

Nejsem. Nemůžu být. Vzal s sebou příliš velký kus ze mě a já si stále více uvědomuju, že bez toho dílku už nikdy nebudu úplná. Vzal příliš mnoho.

Barbara se na Vánoce zasnoubila a naše přátelství citelně ochablo. Chápu, že v jejím životě jsou nyní jiné priority, ale sobecké části mého já se to nelíbí. Kdysi tu byla pro mě i o půlnoci. Dnes jsem sama víc než kdykoli předtím.

Když jsem jí řekla, že jsme se s Adrienem rozešli, brala to jako samozřejmost. *Prý se to dalo čekat.* Kéž by věděla, že pravda je mnohem krutější. Že za naším odloučením není obyčejný rozchod ani společenské rozdíly. Pravdu však bylo lepší neznat.

Leona po zjištění, že je její duše opět volná, začala žít naplno. Kromě útulku, který s Petrem založili, pomáhá starším lidem s nákupy. Já stále pracuju v květinářství, ale nestěžuju si. Práce mě baví, i když někdy se člověk opravdu nadře. Hlavně v létě, kdy máme nejvíc práce.

Po sprše a snídani, což je v mém případě káva a sladké pečivo, se nachystám do práce.

Každodenní stereotyp, pomyslím si. Jak zoufale pravdivé. Můj svět ztratil barvy a já upadla do jakési neprostupné mlhy plné šedých a temných stínů. I poslední zbytky bílých odstínů se už dávno kamsi vypařily.

Vyjdu z bytovky a rychlými kroky spěchám do květinářství. Na místě jsem asi za deset minut. Odemknu mříže a vstoupím dovnitř. Ovane mě vůně květin, hlíny a vonných svíček, vše smíchané do smyslného hypnotického aroma, které miluju.

Zavřu dveře, přetočím tabulku s nápisem *Otevřeno* směrem ven a odložím si zimní věci do šatny za skladem. Ve chvíli, kdy si uvážu zástěrku s logem květinářství, vběhne dovnitř moje nová kolegyně Chrystal a zamává mi. Přejdu k pultu a soustředím se na vázání mašle na první dnešní kytici, což se mi podaří až na třetí pokus.

Tatínek ji přijal místo Leony.

Zjevila se zčistajasna a já okamžitě vytušila, že budeme přítelkyně. Nemýlila jsem se. Chrystal je veselá holka v mém věku s chutí do života a je doslova světlem, které momentálně potřebuju. Sice není kdovíjak zručná, pokud jde o výrobu kytic, ale má chuť pracovat, a to se počítá.

„Jaké jsi měla ráno?“ zeptá se mě v běhu, než se ztratí v šatně.

„Krásné. Začalo sněžit.“

„Všimla jsem si. Je to úžasné, že? Miluju zimu,“ zakřičí na mě zezadu. „Mohly bychom jít sáňkovat. Ale musí být víc sněhu.“

„Sáňkovat?“ zasměju se, ale zároveň jsem jejím nápadem zaskočená. Vždyť nejsme děti, ale když se nad tím zamyslím... Sáňkují přece i dospělí. Jaksi jí však unikl jeden podstatný fakt. „Nemáme tady kopce.“

„Víš, co mě napadlo?“ zeptá se a upraví si lokny po ramena. Má ten typ vlasů, které jsou samá kudrlinka a kolem obličeje jí vytvářejí nádhernou hustou záplavu. Vypadá jako anděl. Alespoň nějak takhle jsem si anděly vždycky představovala. Akorát se světlými vlasy. Její vlasy jsou kaštanově hnědé.

„Jsem si jistá, že mi to řekneš,“ povím klidně a zapnu pokladnu, protože je už čas otevřít.

Zazubí se a přejde ke mně. Je o hlavu nižší než já. „Po práci bychom si mohly zajít na pizzu.“

Zarazím se. Nicméně proč mě to tak překvapuje? Kdysi jsem podobná místa navštěvovala běžně a také ráda. *Jenže kdysi jsem žila*, uvědomím si krutý fakt a sevře mě na hrudi. Od té doby jsem upadla do stereotypu, který mě pohlcuje jako černá díra.

„Myslíš do skutečné pizzerie?“

Trochu udiveně přikývne a já mám chuť plesknout se po čele, co jsem to plácla za blbost. Oči jí září jako dvě lucerny. Je na ní něco nevinného a vznešeného. Dokáže se radovat z maličkostí tak přirozeně a nakažlivě, že vás naprosto pohltí. V jejím pohledu je tolik dobra, že by ho dokázala rozdávat. Ano, nějak takhle si představuju anděla.

„Šla bys?“ zopakuje otázku.

„Dneska?“

„Pokud nemáš nic lepšího...“

„Nemám, ale...“ Představa večere někde v pizzerii mě neláká. Stačí mi kontakt s lidmi tady a vyhovuje mi, že teď v lednu máme slabší návštěvnost.

Kdysi jsem si život užívala, dopadne na mě výčitka, která mi napovídá, že je nutné se osvobodit, dostat se z temnoty na světlo a dokázat, co mi teď přijde nemožné – začít žít!

„Prosím,“ hodí na mě psí oči. Ví, že to vždycky zabere. „Půjdeme jen na pizzu a potom domů. Víš, jak dlouho jsem ji nejedla? Mám chuť na Margheritu, ale i pikantní by byla fajn. Vlastně bych snědla jakoukoli, hlavně ať je na kulatém, super vypečeném těstě. Prosím, řekni, že půjdeme!“

Povzdechnu si. Já ji prostě nedokážu odmítnout. „Tak dobře, půjdeme.“

„Super,“ zapiští nadšeně a poskočí jako zamilovaná dívka, která má dovoleno vyrazit na první rande. K jejímu hravému pohledu a jasů v očích se to ale hodí. Celá její bytost je ztělesněním hravosti a nikdy nekončícího optimismu. Těší se z každé minuty, jako by si plně uvědomovala pomíjivost času i života. „Půjdeme do jedné rodinné pizzerie. Věřím, že se ti tam bude líbit. Dělají tu nejlepší pizzu, jakou jsem kdy jedla.“

„Kde to je?“

„Nedaleko.“

„Jak to, že ji znáš? Přistěhovala ses teprve nedávno.“

Trochu se zarazí, asi jsem jí svojí otázkou zaskočila. „Už jsem tam byla. Náhodou jsem na ni narazila, když jsem se potulovala po městě. Garantuju ti, že si olízneš všechny prstíky,“ řekne natěšeně a zamává na mě prsty.

„Fajn. Beru tě za slovo.“

Spokojeně kývne hlavou jako osoba, která získala metál, a upraví si na krku jemný zlatý křížek. Vzápětí se otevrou dveře do květinářství. Máme první zasněženou zákaznici.

* * *

„Takže jednu malou Hawai a já si dám Margheritu,“ zrekapituluje Chrystal náš výběr, když se konečně rozhodneme, co si dáme.

V pizzerii je pěkně a útulně. Bílé stěny jsou pomalovány barevnými ornamenty, stoly jsou nevтіravě nasvícené a na druhém konci pizzerie je gauč s polštářky a telkou, která je ale vypnutá. Díky těmto detailům se zde necítím jako v obyčejné restauraci, ale jako u někoho doma.

Chrystal měla pravdu, když tvrdila, že jde o rodinný podnik. Jídlo má na starosti manželka majitele a ten je zároveň obsluha. Podle Chrystaliných slov nemají děti, a tak celý svůj život zasvětili této útulné restauraci.

Prostory jsou maličké, ale pěkně zařízené. Je zde málo stolů a všechny jsou obsazené. Hosté jsou různého věku, a pokud bych to měla zhodnotit, jsme tady zjevně nejmladší.

Chrystal mávne na pána za pokladnou. S úsměvem a ochotně k nám přistoupí. „Dobrý podvečer, dámy. Vybraly jste si?“

„Poprosím vás malou Hawai a Margheritu,“ spustí Chrystal. „A nechlazený pomerančový džus. Co piješ ty, Vivien?“

„To samé,“ řeknu bez rozmyslu, protože mi to je v podstatě jedno. Zoufale si uvědomím, že nemám už ani vlastní vůli. *Ksakra, dost!* Měla jsem si dát něco jiného, ale zároveň se nedokážu přimět říct cokoli navíc.

„Výborně, jen vás chci upozornit, že na pizzu se čeká nejméně patnáct minut.“

„To je v pořádku,“ řekne Chrystal.

Pán se vrátí na své místo, aby předal naši objednávku do kuchyně, a hned poté vezme první připravené porce, aby je zanesl ke stolu vedle. *Stereotyp*, pomyslí si a najednou mám chuť se zasmát. Asi nejsem jediná, co denně dělá totéž pořád dokola.

Chrystal si odkašle, aby na sebe upoutala mou pozornost. „Vítej v *Bezpečí*.“

„Kde?“

Mávně rukama na prostor kolem nás. „Tak se to tady jmenuje, *Bezpečí*. *La Sicurezza*.“

Usměju se. „Dost zvláštní název pro pizzerii.“

„Majitel je velmi milý muž, čehož sis mohla všimnout, a tohle místo je ve čtvrti nejbezpečnější. Fakt, jiné restaurace v okolí vykradli či rozmlátili, ale tomuhle podniku se to nikdy nestalo. A to je tady prý už víc než dvacet let.“

„Zvláštní, žiju tady celý život a nikdy jsem sem nezašla.“

„Věříš na zázraky?“

Znejistím. Její otázka mě vykolejila a najednou nevím, jak na ni odpovědět. „Ani moc ne,“ přiznám nakonec.

Přimhouří velké modré oči obroubené tmavými řasami. „To je neurčitá odpověď, Vivien. Buď věříš, nebo ne. Nic mezi tím neexistuje.“

Možná má pravdu, probleskne mi hlavou a následně jednoznačně odpovím: „Ne.“

„Známe se skoro čtyři měsíce, ale najednou si uvědomuju, že ani nevím, jestli jsi věřící.“

„Ptáš se, jestli věřím v Boha?“

Přikývne, myslí tu otázku vážně.

„Ano. Věřím, že existuje.“

„Jak je potom možné, že nevěříš na zázraky?“

Na tohle jí odpovědět nedokážu, takže jen sedím a dívám se do její milé tváře.

„Pokud bys nevěřila na zázraky, tak ani v toho nahoře.“

„Nikdy předtím jsem se nad podobnými věcmi nezamýšlela. Donedávna jsem nevěřila ani na...“ zarazím se. Náhle mě polije horko. Pokud se červenám, tak je to opravdu namístě, protože jsem se téměř prořekla a prozradila věci, kterých bych určitě litovala. *Téměř!*

„Ani na...?“ pobízí mě, abych odpověděla. Uvědomuju si, jak moc jsem přestřelila. Hledí na mě způsobem, který mi napovídá, že můžu pokračovat, že to pochopí, ale tichý hlas ve mně mi šeptá, abych mlčela. Abych nenapáchala víc škody než užitku.

Pousměju se, čímž zmírním svůj strnulý postoj, a v hlavě mi to šrotuje na plné obrátky. Jak je možné, že jsem se s ní na okamžik cítila tak uvolněně? Téměř jsem jí vyklopila, že jsem ještě donedávna nevěřila ani na anděly a demony.

„Donedávna jsem nevěřila ani na to, že jednou budu vedoucí v našem květinářství, a podívej se na mě,“ plácnu první věc, co mě napadne. Zatváří se trochu zaraženě. Jako by čekala, že řeknu něco jiného. Jako by tušila...

Ne, to je hloupost!

Mírně pokrčí ramenem. „Někdy stačí věřit.“ Zpod trička si vytáhne malý zlatý křížek. „Vím, že existuje zlo, ale věřím, že dobra je víc. Tenhle křížek nosím, aby mi připomínal všechno hezké.“

Copak jsi poznala i něco, co to hezké dokáže zastřít závojem temna? Mám tu otázku na jazyku, ale v poslední vteřině si uvědomím, že se na to nemůžu zeptat. Vždyť kdyby chtěla, řekla by mi to sama. Na druhou stranu se neznáme až tak dobře a nejsme ani nejlepší přítelkyně, které by se jedna druhé svěřovaly.

„Všimla jsem si, že i ty něco nosíš.“

Rukou si okamžitě sáhnu na hrud' a v dlani sevřu ampulku.

Jak to, že je venku?

„Talisman. Nic důležitého,“ zalžu, než si schovám přívěsek pod tričko.

„Co v tom máš? Něco speciálního?“

„Svěcenou vodu.“

„Svěcenou?“ zopakuje s neskrývaným šokem. „K čemu ti je?“

Zavrtím hlavou a zasměju se, snad ne příliš prchlivě či hystericky. „Jen tak. Na okrasu.“

Netváří se, že by mi uvěřila. Stále se na mě dívá, jako bych představovala hrozbu, nebo byla rovnou blázen, ale možná se mi to jen zdá.

Naštěstí se u našeho stolu objeví číšník, složí před nás objednané nápoje a znovu se vytratí.

„A co ty?“ nadhodím, protože potřebuju změnit téma. Chrystal se na mě zaujatě podívá. „Nikdy nemluvíš o své rodině, zato o mně víš dost.“

Usměje se. „Nejsem zvyklá mluvit o sobě a své rodině. Vlastně ani není o čem.“

„Jak to?“

Pokrčí ramenem v neurčitém gestu a po tváři jí přeběhne pochmurný stín. Možná opravdu není co říct. „Nejsme ničím výjimeční,“ promluví po krátké odmlce. „Jsme obyčejná katolická rodina. Máma pracuje na farním úřadě, táta je kostelník. Jsem jedináček, pořád svobodná, a jak víš, i bezdětná. Ten pravý se pro mě ještě nenarodil a ti, se kterými jsem chodila, nestojí za řeč,“ uzavře trochu pobaveně, jako by se tak snažila odlehčit atmosféru.

„Vím, o čem mluvíš. Normálních chlapů je fakt málo.“

„A jak vypadá tvůj soukromý život?“

Naliju obsah láhve do sklenice a vzdychnu si. Nerada mluvím o svém soukromí, protože minulost stále bolí. Ale ani mlčení mi nijak neprospívá. „Dost se podobá tvému.“

„Takže ani pro tebe se ten pravý ještě nenarodil?“

Přitíží se mi a znovu ucítím starou bolest. „Narodil, ale nebyli jsme si souzení.“

„Opustil tě?“

Ano. Výtěžné a pravdivé. Opravdu mě opustil.

Bolest mi sevře útroby a já se musím přemáhat, aby se mi do očí nenahrnuly slzy. Nechci plakat a nechci o tom ani mluvit, ale cítím potřebu se svěřit. Potřebuju se alespoň někomu vyzpovídat a odlehčit své duši. Vždyť mlčím celé měsíce a s každým dalším dnem mám pocit, že nést ten kříž je stále obtížnější. Jenže říct pravdu není správné.

Co bych jí také řekla? Že umřel? Že ho zabili démoni, protože se zamiloval do mě? Že byl ďáblovým synem? To přece nemůžu. Určitě by mi neuvěřila. To, co se stalo, jednoho dne zemře spolu se mnou.

„Vlastně na tom už nezáleží,“ uzavřu nakonec a napiju se. Džus se mi na jazyku rozlévá ve sladké pojné chuti.

„Moc jsi ho milovala, že?“

„Stále ho miluju. Uběhlo několik měsíců, ale trápím se stejně. On je pryč, ale já jsem tady. Odešel beze slova, bez rozloučení. Ale možná to takhle mělo být.“

Chytí mě přes stůl za ruku a já v její tváři zahlédnu něhu a oporu. Upírá na mě ten druh pohledu, který vás pohladí a dá vám najevo, že bude všechno v pořádku. Někdy určitě. „Třeba se jednoho dne znovu setkáte.“

Rychle zavrtím hlavou. „Není nic, co bych si přála víc, Chrystal.“ Jenže to se nestane. Nevrátí se. Nemůže. Nicméně bych dala i duši za to, aby se tak stalo.